

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 4/21
Люксембург, 14 януари 2021 г.

Решение по дело C-393/19
Окръжна прокуратура – Хасково и
Апелативна прокуратура – Пловдив/ОМ

**Противоречи на правото на Съюза национална правна уредба, която
позволява конфискация на средство, използвано за извършване на
престъпление квалифицирана контрабанда, но принадлежащо на трето
добросъвестно лице**

*Освен това, собственикът на конфискуваното имущество трябва да разполага с
ефективни правни средства за защита срещу тази мярка*

ОМ е нает от установено в Турция транспортно дружество като шофьор на камион за международен превоз, за да пътува по маршрута от Турция до Германия.

На 11 юни 2018 г., той приема направеното му предложение да превози незаконно в използвания за превоза по този маршрут влекач близо 3000 антични монети в Германия, срещу възнаграждение. След като преминава границата между Турция и България, на ОМ е извършена митническа проверка, при която са открити монетите, укрити във влекача.

В хода на разследването турското дружество иска връщане на влекача и ремаркетото, като изтъква, че няма никакво отношение към престъплението и че връщането на посочените вещи не би затруднило разследването. Тази молба е отхвърлена.

На 22 март 2019 г. ОМ е осъден от Окръжен съд Хасково (България) за квалифицирана митническа контрабанда. С тази присъда античните монети и влекачът са отнети в полза на българската държава. Ремаркетото, което не е пряко свързано с извършването на престъплението, е върнато на турското дружество.

Апелативен съд Пловдив (България), който разглежда делото като въззивна инстанция, иска от Съда да установи дали член 17 и член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) се противопоставят на приложимата в случая българска правна уредба, която предвижда конфискация на превозните средства, използвани за извършване на престъпление контрабанда, дори когато същите принадлежат на добросъвестно трето лице — в случая работодателя на извършилия престъплението шофьор на камион — и която не предоставя на това трето лице възможност да бъде изслушано.

С днешното си решение Съдът най-напред отбелязва, че конфискацията на средствата, използвани за извършване на престъпление, за което се предвижда наказание лишаване от свобода над една година, е уредена в правото на Съюза, по-конкретно в Рамково решение 2005/212¹. То се прилага и по отношение на конфискацията на принадлежащо на трети лица имущество, като изисква по-специално да бъдат защитени правата на тези лица, когато са добросъвестни. Съдът подчертава, че в този контекст следва да се вземе предвид правото на собственост, гарантирано в член 17, параграф 1 от Хартата. Това право може да бъде предмет на ограничения, които трябва действително да отговарят на преследваните от Съюза цели от общ интерес и да не представляват по отношение на преследваната цел

¹ Член 4 от Рамково решение 2005/212/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 година относно конфискация на облиги, средства и имущество от престъпления (ОВ L 68, 2005 г., стр. 49; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 147).

непропорционална и нетърпима намеса, която би могла да накърни самата същност на така гарантираното право.

Съдът отбелязва, че целта на българската правна уредба е да се възпрепятства незаконният внос на стоки в страната. Тъй като обаче конфискацията засяга добросъвестно трето лице, което не е знаело и не е могло да знае, че имуществото му е използвано за извършване на престъпление, подобна конфискация представлява, по отношение на преследваната цел, непропорционална и нетърпима намеса, която засяга самата същност на неговото право на собственост. Следователно правната уредба не зачита правото на собственост, гарантирано в член 17 от Хартата.

Поради това Съдът приема, **че национална правна уредба, която позволява конфискация на средство, използвано за извършване на престъпление квалифицирана контрабанда, когато това средство принадлежи на трето добросъвестно лице, противоречи на правото на Съюза.**

Що се отнася до правните средства за защита на собственика на конфискуваното имущество, Съдът припомня предвиденото в Рамково решение 2005/212 задължение за всяка държава членка да приеме необходимите мерки, за да гарантира, че засегнатите от конфискацията на средства на престъплението и облаги от престъпление лица разполагат с ефективни правни средства за защита на правата си. Освен това, съгласно член 47 от Хартата всеки, чиито права и свободи, гарантирани от правото на Съюза, са били нарушени, има право на ефективни правни средства за защита пред съд. От това следва, че трето лице, чието имущество е предмет на мярка за конфискация, трябва да може да оспори законосъобразността на тази мярка, за да си възстанови това имущество, когато отнемането не е обосновано.

Съгласно предоставената от Апелативен съд Пловдив информация, българското право не предвижда такива правни средства за защита.

Поради това Съдът приема, **че национална правна уредба, която позволява в наказателно производство да се конфискува имущество, принадлежащо на лице, различно от извършителя на престъплението, без това лице да разполага с ефективни правни средства за защита, противоречи на правото на Съюза.**

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването

За допълнителна информация се свържете с Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 4293